

גולוביצקי לאה (קרייניס) וחיים

לאה נולדה בינואר 1895 בדראיצ'ן שבאוקריאנה. היא סיימה את לימודיה בבית מדרש למורים "תרבות" בחרקוב ב-1919 ועסקה שם בהוראה. לאחר מכן החלה את דרכה לארץ ישראל, דרך שנמשכה ארבע שנים. ב-1925 עברה לאה שנת הכשרה במשק הפועלות בנחלת יהודה והחלה לעבוד כמורה בנהלל. בינואר 1930 נישאה לחיים גולוביצקי והצטרפה למשק בעטרות. במחברתה כתבה על עטרות: "המקום שבה את לבי בנופו הפראי, בסביבתו ההיסטורית רבת

ההוד והתקשרתי אליו". ב-1936 נהרג חיים, בעלה של לאה. בשלושים למותו היא כתבה: "ועולים בזיכרוני חלומות - תוכניות שלנו, חיים, על שיפור החצר לכשיהיו מים בעטרות, איך לנצל ולהפריח כל שעל מאדמתה היקרה לבל תאבד לנו... אבלה ומיוחמת עומדת החצר שגואלה אבד לה. וחלקת השושנים שחלמנו עליה איפה תינטע - האם על קברך חיים?...".

לאה ניסתה להחזיק את המשק בעזרת פועל, אך נאלצה לוותר עליו, וחזרה לעבוד בהוראה.

באדר תש"ח, בזמן מלחמת השחרור, כתבה לאה לחברי המרכז לחינוך "אנו מרכזות את כל הילדים בתוך חדר אחד

המוגן, כביכול, יותר מאחרים ומכוונות להושיכם במרחק מהחלונות; גם בהפסקות איננו מוציאות אותם החוצה. אנו משתדלות להרבות בחומר קל ומבדר בשביל לשפר את מצב הרוחות ולהסיח את הדעת מהמצב הרציני... רות ואני, שתינו מגויסות לעבודה באלחוט, ומדי בוקר האחת משתינו חוזרת לכתה לאחר תורנות לילה. במקרה זה משתדלת השניה לרכז את הילדים למען הקל על המתרחות הנפשית והעייפות הגופנית של התורנית..."

היא איננה מזכירה את הקשיים האישיים, הבדידות, גידול בתה אביגיל (גיה)...

לאחר שעזבה את עטרות עם הנשים והילדים, חזרה לאה לנהלל ולימדה בבית הספר במקום. בשנת 1957 היא יצאה לפנסיה. היא המשיכה ללמד במדרשה למורים בנהלל, ולאחר מכן עסקה בהוראת עולים מבוגרים, במשך תקופת מה. היא נפטרה בשנת 1978.

גולוביצקי חיים

בן אלטה ורב. נולד בשנת 1896 בעיירה פטריקוב פלך מינסק שברוסיה. בשנת 1921, בהיותו כבן 25 שנה, עלה לארץ-ישראל לאחר שעבר את תחנות העלייה שהיו מקובלות בתקופה ההיא: וארשה, קראקוב, פרשבורג, וינה, טרייאסט. בבואו ארצה הצטרף לקבוצת "אחוזה", שנקראה אז קבוצת הבנאים ושכנה בפתח תקווה. חלק מחברי הקבוצה "אחוזה" התאחדו עם חברים מקבוצת "גרודנה" במפלגת "אחדות העבודה", ובכללם גם חיים, הוא נמשך לעבודת הכפיים ועשה בעבודות-בנין שונות: טיח, ריצוף, נגרות וצבעות. לאחר מספר שנות עבודה בראשון לציון, נחלת יהודה, בלפוריה ועוד מקומות הצטרף למושב "עטרות" (אז "קלנדיה") שקם בדרך ירושלים-שכם. שנותיו הראשונות במושב היו רצופות קשיים מרובים, שהיו מנת חלקם של כל המתיישבים, אך המושב התפתח ומשקו של חיים, יפה גדל ושיגשג. הוא אף צרף אליו את הוריו, אחיו ואחותו. ביום ד' בתמוז תרצ"ו (24.6.1936), בעמדו על משמרתו בעת התקפה ערבית על הישוב, נורה ונהרג. הניח אשה ובת, אב ואם, אחים ואחיות. רשימה לזכרו נכתבה על-ידי חבריו בספר "מאורעות תרצ"ו" לברכה חבס.

